

Súd: Okresný súd Vranov n/T
Spisová značka: 11C/129/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812208064
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Zolotová
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2014:8812208064.6

Rozhodnutie

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou JUDr. Andreou Zolotovou v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanej: Ľ. U., K.. XX.XX.XXXX, O. G. XXX o zaplatenie 2.227,50 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa pôvodnou žalobou podanou na tunajšom súde dňa 08.08.2012 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 3.989,50 eur spolu so 7 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.05,21 eur od 09.12.2006 do zaplatenia a náhrady trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 08.12.2006 medzi postupcom a spol. EOS KSI Slovensko s.r.o., postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Ďalej uviedol, že pôvodný veriteľ postupca a žalovaná uzatvorili dňa 23.05.2005 Zmluvu k úverovému účtu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“) ktorej súčasťou boli všeobecné obchodné podmienky. Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanej úver s tým, že podmienky čerpania úveru, účel úveru, spôsob, výška a termíny splácania úveru, zabezpečenia úveru, podmienky pri neplnení a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo Všeobecných podmienkach. Žalobca prehlásil, že so žalovaným sa nedohodlo predĺženie konečnej splatnosti úveru. Vzhľadom na to, že žalovaná neplnila splátky úveru riadne a včas, postupca vypovedal zmluvu o úvere a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predstavovala sumu 4.799,50 eur, ktorá pozostávala z istiny 4315,21 eur, riadneho úroku 375,75 eur, úroku z omeškania 5,94 eur a ostatného príslušenstva a poplatkov v sume 102,60 eur v súlade s výpisom z účtovných kníh peňažného ústavu, ktorým postupca deklaruje, že údaje, výška a špecifikácia jednotlivých pohľadávok sú generované bankovým systémom a predstavuje aktuálny záväzok toho ktorého dlžníka ku dňu postúpenia pohľadávok. Žalovaná do podania žaloby uhradila sumu 810 eur. Taktiež žalobca uviedol, že si uplatňuje zákonný úrok z omeškania počnúc dňom 09.12.2006. t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

Následne uznesením zo dňa 26.03.2014, č.k. 11C/129/2012 konanie čiastočne čo do sumy 1.762 eur spolu s úrokmi z omeškania zastavil a pripustil zároveň zmenu petitu žalobného návrhu v zmysle návrhu žalobcu zo dňa 20.12.2013, ktorý je teraz predmetom tohto konania.

Žalovaná žalobu nijako nerozporovala, poukázala na svoju zlú finančnú situáciu.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom a jeho prílohami a to Zmluvou o poskytnutí spotrebného úveru zo dňa 23.05.2005, všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s., dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu, zmluvou o postúpení zo dňa 08.12.2006,

vrátane prílohy, výpisom z účtovných kníh na čl. 24,25, vyjadrením žalobcu zo dňa 19.10.2012, odstúpením od zmluvy zo dňa 28.02.2006, vyjadrením žalovanej zo dňa 22.11.2012, zo dňa 30.01.2013, o dňa 23.04.2013, zo dňa 3.10.2013, vyjadrením žalobcu zo dňa 13.12.2013, vyjadrením žalovanej na čl. 94 a na základe takto vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav:

Postupca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa 23.05.2005 v súlade s ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka Zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej sa postupca zaviazal, že poskytne za podmienok dohodnutých v zmluve a vo všeobecných podmienkach peňažné prostriedky ako spotrebný úver a dlžník sa zaviazal, že poskytnuté peňažné prostriedky vráti, zaplatí úroky, odplatu za poskytnutie úveru a splní ďalšie záväzky podľa zmluvy. Takto bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 130.000,-Sk, t.j.4.315,21 eur, s lehotou splatnosti 60 mesiacov, s mesačnou anuitnou splátkou 3.050,25 Sk, t.j. 101,25 eur pričom dátum prvej splátky bola splatná dňa 23.06.2005 a posledná dňa 23.05.2010. Výška úrokovej sadzby uvedená nebola, bola uvedená RPMN vo výške 7,25% ročne.

Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky, ktoré upravovali vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán vo vzťahu k údajom v úverovej zmluve, pokiaľ nie sú upravené priamo v úverovej zmluve.

Podľa Článku VI. bod 1. písm. a)VOP, veriteľ môže požadovať, aby dlžník vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom, ktorá sa na požiadanie veriteľa stane okamžite splatnou ak dlžník je v omeškaní s úhradou viac než dvoch splátok alebo jednej splátky počas obdobia dlhšie ako 3 mesiace a bol na ich zaplatenie písomne vyzvaný s upozornením na právo veriteľa odstúpiť od úverovej zmluvy.

Podľa Článku VIII. Bod 4 VOP, zmluvné vzťahy medzi dlžníkom a bankou, ktoré nie sú výslovne upravené v texte úverovej zmluvy, v prípade v týchto obchodných podmienkach sa riadia všeobecne záväznými právnymi predpismi vzťahujúcimi sa na dojednaný zmluvný vzťah.

Písomným podaním zo dňa 28.02.2006 pôvodný veriteľ odstúpil od zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru v zmysle čl. III bod 3.1, 3.2 a žalovanú vyzval na okamžite predčasné splatenie celého úveru v lehote do 22.03.2006.

Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 08.12.2006 pôvodný veriteľ VÚB, a.s. ako postupca postúpila pohľadávku voči žalovanej, ktorá je predmetom tohto konania, na žalobcu ako postupníka.

Podľa Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, dlžná suma je 144.589,78 Sk, t.j. 4.799,50 eur.

Dňa 06.07.2009 bola uzatvorená Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej len „Dohoda“) medzi žalobcom a žalovanou. V Článku 2. Dohody - Uznanie záväzku, žalovaný ako osoba uvedená v bode 1.2. uznal čo do právneho dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom s tým, že dlžná suma pozostáva z istiny a príslušenstva a nákladov na inkasné konanie. V Článku 3. Dohody - Forma splatenia záväzku, bod 3.1. osoba uvedená v bode 1.2. vyhlasuje, že má vedomosť o premičaní dlhu a jeho následkoch.

Podľa § 51 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), môžu účastníci uzavrieť i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená; zmluva však nesmie odporovať obsahu alebo účelu zákona.

Podľa § 491 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom v rozhodnom období, záväzky vznikajú najmä zo zmlúv týmto zákonom výslovne upravených; môžu však vznikáť aj z iných zmlúv v zákone neupravených (§ 51) a zo zmiešaných zmlúv obsahujúcich prvky rôznych zmlúv. Na záväzky vznikajúce zo zmlúv v zákone neupravených treba použiť ustanovenia zákona, ktoré upravujú záväzky im najbližšie, pokiaľ samotná zmluva neurčuje inak.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom v rozhodnom období spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na

druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 52 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 879e ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom od 1.4.2004, spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ustanovením § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy, a s ustanovením § 57 tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanoveniami § 53, 54 a 57 tohto zákona podľa odseku 3, sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Spotrebiteľ má právo odstúpiť od spotrebiteľskej zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch, ktorá nie je podľa odseku 3 daná do súladu s ustanovením § 55 ods. 1 tohto zákona, ak ide o náležitosti zmluvy, a to do troch mesiacov po uplynutí lehoty podľa odseku 3.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa platného a účinného v rozhodnom období (ďalej len „Zákon“), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti, predávajúcim podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky alebo poskytuje služby.

Podľa § 6 ods. 3 Zákona, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie konanie, ktoré

- je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby,
- môže privodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklostí a praxe a pri ktorom sa využíva najmä omyl, lesť, vyhrážka, výrazná nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 23a ods. 1. a 2. Zákona, spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 100 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 111 Občianskeho zákonníka, zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

Podľa ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.01.2014 zavedený do tohto zákona zákonom č. 102/2014 Z.z. orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy

prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával."

Súd mal v danej právnej veci za preukázané, že žalovaná a pôvodný veriteľ uzatvorili zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru vo výške 130.000,-Sk, t.j. 4.315,21 eur, s lehotou splatnosti 60 mesiacov, s mesačnou anuitnou splátkou 3.050,25 Sk, t.j. 101,25 eur pričom dátum prvej splátky bola splatná dňa 23.06.2005 a posledná dňa 23.05.2010. Výška úrokovej sadzby uvedená nebola, bola uvedená RPMN vo výške 7,25% ročne. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky, ktoré upravovali vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán vo vzťahu k údajom v úverovej zmluve, pokiaľ nie sú upravené priamo v úverovej zmluve.

V súlade s článkom VI. bod 1. písm. a) VOP, pôvodný veriteľ od zmluvy odstúpil a to písomným podaním zo dňa 28.02.2006 ako aj v zmysle čl. III bod 3.1, 3.2 a žalovaná vyzvala na okamžité predčasné splatenie celého úveru v lehote do 22.03.2006. Následne zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 08.12.2006 pôvodný veriteľ VÚB, a.s. ako postupca postúpila pohľadávku voči žalovanej, ktorá je predmetom tohto konania, na žalobcu ako postupníka. Na základe uvedeného sa stal nový veriteľ, žalobca, aktívne legitimovaný na podanie žaloby.

Ďalej mal súd za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Na uvedený právny vzťah je totiž potrebné aplikovať zákonné ustanovenia o ochrane spotrebiteľa účinné v čase uzavretia úverovej zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 23a ods. 1, ods. 2, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolávajú právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah obchodných podmienok bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovanej prívodiť akúkoľvek

zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Ako uviedol Ústavný súd SR: „Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória u prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom.“ (Uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, IV.ÚS 55/201-19).

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

Dôležitým rozhodnutím je rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero (C-240/98) a medzi Salvat Editores SA a José M. Sánchez Alcón Prades a spol., spojené prípady C-240/98 a C-244/98, z ktorého je zrejmé aj obligatornosť zásahu súdu proti nekalej podmienke: „Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“.

Ďalej súd zistil, že podľa zmluvy sa predmetný právny vzťah mal riadiť príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka. Ide však o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zákona 258/2001 Z.z. a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a preto je potrebné na ňu aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Žalobca si svoj nárok v konaní uplatňuje z titulu toho, že so žalovanou uzatvoril dohodu o splátkovom kalendári a uznaní dlhu a toho, že žalovaná v tomto dokumente prehlásila, že má vedomosť o premlčaní dlhu a o jeho následkoch.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty (§ 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka).

Premlčanie je kvalifikované plynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou premlčania. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Uplynutím premlčacej doby právo nezaniká, iba sa oslabuje. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje nároky a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby nebolo po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti.

Tak ako súd vyššie uviedol, právny vzťah medzi účastníkmi konania je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a teda na tento je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu žalovaným.

Dohoda o uznaní dlhu musí zodpovedať všetkým náležitostiam platného právneho úkonu, najmä musí byť určitá a zrozumiteľná. V prípade ak takouto dohodou povinný uznáva premlčanie dlh, takéto uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania iba vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o jeho premlčaní, ak dlžník nevedel o premlčaní, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny, nemá jeho uznanie uvedené právne účinky. Dlžník sa i tu môže brániť námietkou, že dlh nevznikol, alebo že v čase uznania neexistoval.

Zo strany žalovanej dňa 06.07.2009 došlo k podpísaniu Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že pohľadávky v čase podpísania tejto dohody pohľadávka žalobcu premlčaná ešte nebola, no aj napriek tomu je, v bode 3.1 dohody je uvedené, že žalovaná vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. V danom prípade, nakoľko ide o predformulovaný obsah dohody a samotné uznanie dlhu je spojené s dohodou o uzavretí splátkového kalendára, je možné mať vážne pochybnosti o tom, že dlžník - žalovaná, si bola vedomá dôsledkov uznania dlhu, najmä predĺženia premlčacej doby v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to aj s poukazom na doterajšiu súdnu prax, keď v viacerých prebiehajúcich súdnych konaniach si žalobca takýmto postupom snažil zabezpečiť vymožiteľnosť pohľadávky a súd nie v jednom prípade mal za preukázané, že zo strany zástupcu žalobcu dlžníci, resp. prístupujúce osoby, neboli upovedomení o tom, že uznávajú premlčanú pohľadávku, neboli náležite poučené o dôsledkoch svojho konania. Preto súd dospel k záveru, že má vážne pochybnosti aj o tom, že ide o skutočný prejav vôle žalovanej uznať dlh a nejde iba o vôľu uzavrieť dohodu o splátkach so žalobcom.

Podpisom takejto formulárovej dohody navyše žalovaná ako spotrebiteľ zhoršila svoje zmluvné postavenie v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka

Uznanie záväzku žalovanou bolo vykonané na predtlačí žalobcu, pričom listina bola označená ako dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktoré označenie môže u bežného občana - spotrebiteľa s minimálnym právnym vedomím za určitých okolností, keď je zo strany veriteľa, resp. jeho právneho nástupcu či už písomne alebo ústne, telefonicky či iným spôsobom, upozorňovaný, keď nie až zastrešovaný, možným súdnym konaním a následnou exekúciou, priviesť k rozhodnutiu uzavrieť takúto dohodu o splátkovom kalendári v snahe zabrániť jeho postihu a urovnať svoje záväzky voči druhej strane. V ďalšom si však možno často ani neuvedomuje, aké ďalšie prehlásenia podpísal, prípadne k akým ďalším povinnostiam alebo sankciám sa zaviazal, navyše keď samotná dohoda je vypísaná vo všetkých bodoch zástupcom druhej strany.

Súd preto predmetnú spotrebiteľskú vec podrobil preskúmaniu aj z pohľadu súdnej kontroly nekalých obchodných praktík. Inštitút nekalej obchodnej praktiky je zákonným termínom, ktorý nie je možné prehliadať ani v rovine súkromného práva.

V prípade, že žalobca uplatňuje právo po použití nekalej obchodnej praktiky, súd môže odmietnuť poskytnúť ochranu takto uplatnenému právu. Ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky, ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej dohody (§ 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa). U iných praktík ako sú taxatívne uvedené v prílohe č. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa je pre záver o nekalosti dôležitá existencia nižšie uvedených aspektov.

Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov (§ 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa).

Odbornou starostlivosťou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej

praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. u) zákona o ochrane spotrebiteľa).

Podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa sa rozumie využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil (§ 2 písm. r) zákona o ochrane spotrebiteľa).

Zámer žalobcu dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 06.07.2009, ktorú žalovaná podpísala, súd vzhľadom na vyššie uvedené vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa - žalobcu, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Uznanie dlhu žalovanou súd považuje za právne neúčinné, pretože je toho

názoru, že žalovaná nemohla mať vedomosť o následkoch uznania dlhu, ktoré je zakomponované do dohody o uzavretí splátkového kalendára, pričom je možné mať pochybnosti aj o tom, že ide o skutočný prejav vôle žalovanej uznať dlh a nejde iba o vôľu uzavrieť dohodu o splátkach so žalobcom. Aj v priebehu konania žalovaná vzhľadom na svoju zlú finančnú situáciu žiadala splátkový kalendár.

Na základe uvedeného preto súd považoval uvedenú dohodu za neplatnú a neprihliadol na ňu.

Žalovaná v priebehu súdneho konania síce nevzniesla námietku premlčania voči uplatnenej pohľadávke ale s účinnosťou od 01.05.2014 došlo k zmene právnej úpravy súvisiacej s premlčaním pri spotrebiteľských úveroch. Podľa ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.05.2014, ktorý bol zavedený zákon č. 102/2014 Z.z. orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.". Ide o procesné Ustanovenie.

V súvislosti s novým zavedeným zákonným ustanovením, ktoré je účinné v čase rozhodovania a ktoré má procesnú povahu je súd preto povinný zaoberať sa tým, či pohľadávky ktorá je premetom konania nie je premlčaná.

Súd zistil, že žaloba v danej veci bola podaná dňa 08.08.2012. Z vyššie uvedeného vyplýva, že pôvodný veriteľ písomným podaním zo dňa 28.02.2006 ako aj v zmysle čl. III bod 3.1, 3.2 od zmluvy odstúpil a žalovanú vyzval na okamžite predčasné splatenie celého úveru v lehote do 22.03.2006. Nasledujúcim dňom začal plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 23.03.2009, pričom žalobca bola podaná až dňa 08.08.2009, teda po uplynutí premlčacej lehoty.

Súd ako už vyššie uviedol na predložení dohody o uznaní dlhu, ktorá mala mať za následok predĺženie premlčacej lehoty neprihliadol nakoľko ju vyhodnotil ako neplatnú pretože ide o nekalú obchodnú praktiku.

V zmysle zmeny právnej úpravy ktorá je účinná od 01.05.2014 súd musel na uplynutie premlčacej lehoty prihliadnuť aj napriek tomu, že žalovaná nevzniesla námietku premlčania .

Na základe uvedeného preto súdu neostávalo nič iné ako v zmysle citovaných právnych predpisov žalobu pre uplynutie premlčacej lehoty s prihliadnutím na vyššie citované zákonné ustanovenia v zmysle ktorých musí súd na premlčanie prihliadnuť zamietnuť.

Podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 137 O.s.p., trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára

za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 151 ods. 1,2 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalovaná bola v konaní v plnom rozsahu úspešná a v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení jej vznikol nárok na plnú náhradu trov konania. Nakoľko zo súdneho spisu žalovanej žiadna náhrada trov konania nevyplýva, nárok na náhradu trov konania si neuplatnila a trovy konania nevyčísliła, súd žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd do Prešova

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.